

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobce: **DETAIL CZ, s.r.o.**
sídlem Žižkova 771, Žirovnice
zastoupen JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Chodská 1366/9, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2018, č.j. 47245/18/5300-21442-711458,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2018, č.j. 47245/18/5300-21442-711458, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil níže uvedená rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“):

- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260091/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 51 562 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 10 312 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260282/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období březen 2012 ve výši 24 425 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 4 885 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260317/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období duben 2012 ve výši 26 625 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 325 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260366/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 24 125 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 4 825 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260394/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červen 2012 ve výši 25 025 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 005 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260422/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 22 762 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 4 552 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260482/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 28 225 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 645 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260503/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období září 2012 ve výši 27 912 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 582 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260523/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2012 ve výši 25 462 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 092 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260553/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2012 ve výši 25 912 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 182 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 260584/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2012 ve výši 24 525 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 4 905 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261208/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období leden 2013 ve výši 22 787 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 4 557 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261231/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období únor 2013 ve výši 25 187 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 037 Kč;

- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261273/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období březen 2013 ve výši 53 051 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 10 610 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261311/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období duben 2013 ve výši 28 389 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 677 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261332/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období květen 2013 ve výši 27 904 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 580 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261348/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červen 2013 ve výši 27 156 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 431 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261366/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 28 337 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 667 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261382/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období srpen 2013 ve výši 28 179 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 635 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261410/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období září 2013 ve výši 31 854 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 6 370 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 21.2.2017, č.j. 261429/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2013 ve výši 29 164 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 832 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 261455/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2013 ve výši 29 348 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 869 Kč;
- dodatečný platební výměr ze dne 20.2.2017, č.j. 261476/17/2910-50522-711255, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 27 969 Kč, a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 5 593 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že prokázal, že se zdanitelná plnění v podobě úklidových prací přijatých v roce 2012 od Družstva BIVAS a v roce 2013 od společnosti BUILDING COMPANY s.r.o., uskutečnila tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech. Podle žalobce jej správce daně vyzval k prokázání skutečností nad rámec jeho zákonné důkazní povinnosti.
3. Podle žalobce uvedené subjekty úklidové práce pro žalobce skutečně provedly, což žalobce doložil a prokázal. Výpověď V. V., bývalého jednatele Družstva BIVAS, žalovaný považuje za nevěrohodnou, přičemž se odvolává pouze na údajné virtuální sídlo této korporace a na rozpor v tom, že V. V. a jednatel žalobce si nebyli schopni vzpomenout, jak došlo k zahájení spolupráce a že oba uvedli rozdílný důvod pro ukončení spolupráce. Tyto nepřesnosti nejsou natolik zásadní, aby učinily celou výpověď svědka nevěrohodnou. Není

ani pravdou, že by Družstvo BIVAS bylo nekontaktní a nereagovalo na výzvy správce daně; k tomu žalobce odkazuje na dokumenty, které správci daně Družstvo BIVAS zaslalo. Podle žalobce žalovaný hodnotil výpověď V. V. tak, aby navodil dojem nespolupráce Družstva BIVAS. Také výpověď I. B., jednatele BUILDING COMPANY s.r.o., hodnotil žalovaný nezákonně jako nevěrohodnou a rozpornou s tvrzením jednatele žalobce; po jednateři žalobce nelze spravedlivě požadovat, aby byl bez přípravy schopen reagovat na otázky týkající se marginálního subdodavatele, navíc vztahující se k období před více než dvěma lety. To, že si jednatel na některé skutečnosti nevzpomněl, neznamená, že se určité jednání nestalo nebo že by smlouva nebyla uzavřena.

4. Žalobce také namítá, že doložil čestná prohlášení J. V. a Ing. P. M., kteří potvrdili, že úklid byl prováděn, a to S. M.; žalobce navrhl také jejich výslech, což správní orgány nijak nereflektovaly. Pokud jde o výpověď S. M., tu žalovaný nehodnotil ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy; podle žalobce S. M. uvedla záměrně nepravdivé údaje. Žalobce také dokládá čestné prohlášení S. S., z něž podle žalobce plyne, že Družstvo BIVAS úklid provádělo, a odkazuje na přílohu č. 1 ke svému vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, kterou žalovaný zcela pominul.
5. Podle žalobce pokud žalovaný dovodil, že Družstvo BIVAS nemělo žádné zaměstnance, tak povinnost podávat za zaměstnance hlášení k Okresní správě sociálního zabezpečení se za určitých podmínek nevztahuje na dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Dále na důkaz toho, že společnost BSD SERVICE s.r.o. disponovala potřebným počtem pracovníků tak, aby mohla společnosti BUILDING COMPANY s.r.o. jako subdodavatel poskytnout příslušné úklidové práce, žalobce přikládá seznam zaměstnanců společnosti BSD SERVICE s.r.o., jehož součástí jsou podle žalobce i osoby, které již byly společností BSD SERVICE s.r.o. v průběhu daňového řízení identifikovány, a to v podání zaslaném správci daně dne 16.1.2016, které podle žalobce žalovaný pominul.
6. Podle žalobce ve správním spisu neexistuje žádný důkaz pro tvrzení žalovaného, že úklidové práce nebyly provedeny společností BSD SERVICE s.r.o., nýbrž společností TENVOL s.r.o., a ani pro tvrzení, že částky zaplacené za úklidové práce byly obratem z bankovního účtu vybírány.
7. Podle žalobce mělo být v daňovém řízení reflektováno, že svědecké výpovědi byly provedeny v češtině, přičemž někteří svědci nebyli české národnosti, současně někteří také odmítli celý protokol či jeho část věnovanou poučení podepsat. Podle žalobce nebylo reflektováno nepochopení svědků českému jazyku.
8. Žalobce konečně namítá, že závěr žalovaného o nemožnosti odečíst DPH na vstupu alespoň z části plnění odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2018, č.j. 2 Afs 97/2018-35.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

11. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
14. Mezi účastníky řízení je sporné, zda žalobce prokázal, že přijal deklarovaná zdanitelná plnění od korporací Družstvo BIVAS (za zdaňovací období leden až prosinec 2012 a leden a únor 2013) a BUILDING COMPANY s.r.o. (za zdaňovací období únor až prosinec 2013), jež měla spočívat v provedení úklidových prací ve výrobních prostorech v Žirovnici, které žalobce smlouvou o nájmu nebytových prostor ze dne 30.12.2009 pronajal společnosti DETAIL PRODUKT s.r.o. (viz zpráva o daňové kontrole ze dne 13.2.2017, č.j. 177177/17/2910-60562-303432). Předmětem nájmu podle této smlouvy jsou výrobní a kancelářské prostory o výměře 700 m² nacházející se v objektu výrobní haly na adrese Žižkova 771 v obci Žirovnice ve vlastnictví žalobce. Na uvedené adrese má sídlo jak žalobce, tak i společnost DETAIL PRODUKT s.r.o. Ve smlouvě o nájmu je v čl. II pod bodem 4 uvedeno, že veškeré práce související s údržbou budovy včetně údržby pozemků a zimní údržby, prohrnování, odklizení sněhu a posypu, bude na své náklady zajišťovat pronajímatel, a dále v čl. VII „Nájemné“ je mimo jiné uvedeno, že pronajímatel (žalobce) bude zajišťovat úklid všech pronajatých prostor.
15. Zdejší soud k věci předeseílá, že odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71). Pro přiznání nároku na odpočet daně je tedy nutné splnit podmínku, která dle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi, který ovšem nebyl v daňovém řízení zpochybněn, neboť je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním.
16. Zdejší soud proto nesouhlasí se žalobcem, že správce daně vytyčil meze důkazního břemena žalobce nad rámec zákona, když jej vyzval k prokázání toho, o jaké konkrétní úklidové práce se jednalo, jaké prostory byly uklízeny, kdo konkrétně předmětné práce prováděl, dále popřípadě ke sdělení jmen pracovníků, dále kupř. ke sdělení, s kým žalobce

jednal o zajištění úklidových služeb, jak často a kolika pracovníky denně byly úklidové práce prováděny, jakou měli úklidoví pracovníci v jednotlivých dnech pracovní dobu, kdo jim poskytoval úklidové prostředky, kdo jim zajišťoval ubytování, stravování, či jak se přepravovali, a pro případ, že byla uzavřena písemná smlouva či objednávka, požadoval správce daně jejich doložení (protokol č.j. 905800/15/2910-60562-711801 o ústním jednání ze dne 22.4.2015, výzva k prokázání skutečností ze dne 24.6.2015, č.j. 1188962/15/2910-60562-711801).

17. Daňový subjekt je povinen prokázat ty skutečnosti, které sám tvrdí; těmi v projednávané věci bylo to, zda zdanitelné plnění v podobě úklidových služeb fakticky bylo uskutečněno, a to tak, jak bylo uvedeno na předložených daňových dokladech. Tím, že správce daně při jednání dne 22.4.2015 žalobce vyzval, aby popsal jednotlivé okolnosti související s poskytováním úklidových služeb, nijak nepochybil, neboť se jedná o běžné aspekty těchto činností, tedy takové, které zjevně souvisí s poskytováním úklidových služeb, za něž žalobce platil, případně související s běžnými okolnostmi uzavírání obchodního vztahu. Jednatel žalobce M. D. správci daně sdělil, že Družstvo BIVAS provádělo v roce 2012 a v 1. čtvrtletí roku 2013 kompletní úklidové práce v prostorách žalobce a společnosti DETAIL PRODUKT s.r.o. Žalobce neměl s Družstvem BIVAS písemně uzavřenou smlouvu ani objednávku, jednal pouze ústně s jednatelem Družstva BIVAS. Úklidové práce měli provádět čtyři pracovníci (zpravidla ve 12-ti hodinových směnách). Podle M. D. vlastní jednatel Družstva BIVAS více společností a někteří jeho pracovníci pracují u žalobce ve výrobě. Jakým způsobem byla započata obchodní spolupráce s Družstvem BIVAS, si M. D. již nepamatoval. Správce daně dále následně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 24.6.2015, č.j. 1188962/15/2910-60562-711801, odkázal na výše zmíněné ústní jednání a uvedl, že žalobce činnosti popsal, avšak nedoložil, s kým jmenovitě jednal, jmenný seznam pracovníků (včetně identifikačních údajů k prověření totožnosti), kteří úklid prováděli, a nedoložil k tomu další důkazní prostředky, které by prokazovaly tvrzení, že uvedení dodavatelé prováděli pro žalobce v dotčených obdobích úklidové práce. V reakci na výzvu správce daně k prokázání skutečností žalobce sdělil, že úklid měli provádět zaměstnanci Družstva BIVAS, a to S. M., A. S., S. S. a O. D., což může osvědčit svou výpověď tehdejší předseda Družstva BIVAS V. V.
18. Pokud jde o jednotlivá skutková zjištění, tak v případě plnění deklarovaného jako „provedení úklidových prací“ přijatého od Družstva BIVAS, správce daně zjistil, že tato korporace má virtuální sídlo a že do 1.3.2012 neměla žádné zaměstnance, poté průměrný přepočtený stav byli čtyři zaměstnanci. Okresní správa sociálního zabezpečení k výzvě správce daně k poskytnutí informací, sdělila, že S. M. byla zaměstnána u Družstva BIVAS od 1.3.2012 do 21.5.2014, A. S. od 1.3.2012 do 31.1.2013, S. S. od 1.3.2012 do 31.1.2013, a O. D. od 1.7.2012 do 30.6.2013.
19. V rámci výsledku svědků, jehož se účastnil také jednatel žalobce M. D., S. M. uvedla, že u žalobce ani ve společnosti DETAIL PRODUKT s.r.o. nikdy neuklízela a v Žirovnici nebyla, práce vykonávala v Praze, kde leštila kovové díly; nevzpomněla si, pro jakou společnost. S. M. dále uvedla, že pokud najde doklad o zaměstnání týkající se roku 2012 a 2013, do něhož byla vyslána Družstvem BIVAS, správci daně tento doklad zašle. Správce daně k tomu ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že S. M. dodatečně nic nedoložila (protokol o výsledku svědka ze dne 23.9.2015, č.j. 1422297/15/2910-60562-711801). Jednatel

žalobce k tomu uvedl, že S. M. u žalobce a DETAIL PRODUKT s.r.o. uklízela a že jejím zaměstnavatelem bylo Družstvo BIVAS nebo BUILDING COMPANY s.r.o.

20. Svědkyně A. S. vypověděla, že v letech 2012 a 2013 byla zaměstnána u Družstva BIVAS a že pracovala i bydlela v Žirovnici. Práci vykonávala na stroji, kontrolovala díly a prováděla jiné činnosti dle pokynů mistra výroby. Pracovala pět dnů v týdnu, měla osmihodinové pracovní směny. Pracovala s ostatními zaměstnanci, pamatuje si paní S. M., která uklízela v dílně (protokol o výsledku svědka ze dne 23.9.2015, č.j. 1430690/15/2910-60562-711801). S. S. vypověděl, že byl zaměstnán jako dělník u Družstva BIVAS, pracoval u žalobce na různých strojích, jednalo se o obrábění dílů, práci mu přiděloval směnový mistr. Měl osmihodinové pracovní směny, do místa výkonu práce u žalobce chodil pěšky. Na otázku jednatele žalobce, zda prováděl i uklízení práce, například úklid špon, uvedl, že on osobně úklid neprováděl, ale prováděli jej ostatní agenturní pracovníci (protokol o výsledku svědka ze dne 23.9.2015, č.j. 1422486/15/2910-60562-711801). K O. D. správce daně zjistil, že dle evidencí Cizinecké policie měl povolený pobyt na území České republiky do 20.4.2014, proto jeho výslech nebyl proveden.
21. Zdejší soud s ohledem na uvedené ve shodě se správcem daně a žalovaným uvádí, že provedené svědecké výpovědi zaměstnanců Družstva BIVAS realizaci úklidových prací neprokazují; tito pracovníci totiž sdělili, že buď v Žirovnici vůbec nepracovali (S. M.), anebo pracovali na strojích.
22. Žalobce v této souvislosti namítá, že v příloze svého podání ze dne 4.11.2015, jímž navrhoval doplnění dokazování, doložil čestné prohlášení J. V., vedoucího výroby, a Ing. P. M., obchodní referentky. Uvedené osoby podle žalobce potvrdily, že úklid byl prováděn, a to paní S. M. Žalobce zdůrazňuje, že navrhoval výsledky uvedených osob k doložení toho, co ve svých prohlášeních uvedly; správní orgány tento návrh nijak nereflektovaly.
23. Zdejší soud s výtkami žalobce vůči postupu správce daně a žalovaného, pokud se jedná o tato čestná prohlášení a návrhy na výslech svědků, nesouhlasí. Jak uvedl správce daně na straně 19 zprávy o daňové kontrole, dotčené osoby v prohlášeních sice uvedly, že paní M. potkávaly ve společnosti „Detail“, kde tato prováděla uklízení práce. Uvedená prohlášení však podle správce daně neprokazují faktické uskutečnění deklarovaných úklidových služeb, konkrétně od jakého do jakého data měla paní M. pracovat u žalobce nebo DETAIL PRODUKT s.r.o., jaké uklízení práce prováděla, zda se jednalo o běžné uklízení práce (úklid administrativních prostor a sociálních zařízení), nebo o práce ve výrobě (uklizení okolo obráběcích strojů, odvoz třískového odpadu od obráběcích strojů atp.), ani že by deklarované služby – úklidové práce – prováděla, a tyto se uskutečnily tak, jak je deklarováno na daňových dokladech. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí dodal, že paní M. v rámci výsledku uvedla, že u žalobce nikdy nepracovala, navíc dle pracovní smlouvy, kterou její zaměstnavatel správci daně předložil, je uvedeno jako místo výkonu její práce Praha, nikoli Žirovnice.
24. Správce daně se tak s uvedenými čestnými prohlášeními dostatečným způsobem v souladu s požadavky plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2014, č.j. 9 Afs 139/2013-30) vypořádal a zdůvodnil, proč výslech uvedených osob nebyl proveden.
25. Podle zdejšího soudu správní orgány vysvětlily, v čem předložená čestná prohlášení odporují dalším zjištěním; z argumentace žalobce pak neplyne, že by výsledkem uvedených

osob měla být prokázána jiná skutečnost, než právě obecně to, že úklidové práce prováděla S. M. Zdejší soud v této souvislosti zdůrazňuje, že podle tvrzení žalobce měly úklid provádět celkem 4 osoby, a podle sdělení bývalého předsedy Družstva BIVAS 5 až 6 pracovníků, tedy nikoliv pouze S. M. Pokud správce daně uvedl, že nebylo potřebné uvedené osoby vyslechnout jako svědky i z toho důvodu, že se jedná o současné zaměstnance, kteří jsou ekonomicky a personálně závislí na žalobci a takový důkazní prostředek by neměl dostatečnou věrohodnost, nejedná se o argument, který by mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a závěr správních orgánů, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Zdejší soud k této dílčí námitce uzavírá, že správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení, musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takovéto důkazy nebudou provedeny; tomuto požadavku správní orgány dostály.

26. Žalobce dále v této souvislosti nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pan Vítků z toho důvodu, že byl zaměstnancem DETAIL PRODUKT s.r.o., nemohl potvrdit provádění úklidu u žalobce.
27. Zdejší soud souhlasí se žalobcem potud, že nelze dovozovat, že by zaměstnanec DETAIL PRODUKT s.r.o. nemohl být svědkem provádění úklidu v prostorách výroby jinými pracovníky. Zdejší soud nicméně zdůrazňuje, že obě uvedená čestná prohlášení, která pouze v obecnosti obsahují informaci o tom, že paní M. prováděla úklid, hodnotily správní orgány v kontextu výše shrnutých zjištění, zejména výpovědi S. M. Je sice pravdou, že A. S. uvedla, že si pamatuje paní S. M., která podle ní prováděla úklid na dílně, nicméně v daném případě se jedná o dvě si odporující tvrzení, kdy zdejší soud v tomto směru se závěry správce daně a žalovaného a s jejich hodnocením svědecké výpovědi paní M. ve světle výše uvedeného souhlasí. Je třeba zdůraznit, že jednatel žalobce uvedl, že pracovníci na úklid od Družstva BIVAS byli asi 4 a pracovali 12 hodin denně, přitom A. S. a S. S. vypověděli, že chodili na 8 hodinové směny a úklid neprováděli. Současně zdejší soud upozorňuje na skutečnost, kterou žalobce v této souvislosti pomíjí, a sice že v projednávané věci není sporné provádění úklidu pouze S. M.; podle zdejšího soudu se však neprokázalo provádění úklidu ani jednou ze žalobcem či V. V. uváděných osob, čili nejen S. M.; je rovněž s podivem, že A. S. si kromě jména S. M. žádná další jména pracovníků nevybavila.
28. Pokud žalobce namítá, že S. M. uvedla ve své výpovědi záměrně nepravdivé údaje, protože se obávala možného postihu, tak podle zdejšího soudu se jedná pouze o ničím nepodloženou domněnku, kterou nepotvrzuje ani žalobcem zmiňovaná prezenční listina ze školení pravidel pro nakládání s nebezpečnými chemickými látkami a chemickými přípravky ze dne 27.1.2012 a 21.1.2015, kde je uveden podpis S. M. S těmito dokumenty se vypořádal již správce daně na straně 18 až 19 zprávy o daňové kontrole, když uvedl, že S. M. nemohla u žalobce jako (agenturní) zaměstnanec Družstva BIVAS v té době pracovat, protože podle evidencí Okresní správy sociálního zabezpečení měla nastoupit do zaměstnání v Družstvu BIVAS dne 1.3.2012 a ukončit je dne 21.5.2014. Nadto nelze podle správce daně shledat vazbu uvedeného školení na úklidové práce, které měla paní M. u žalobce provádět, pokud neprováděla jinou činnost, než jaká byla deklarována na přeložených daňových dokladech (např. úklid a mytí strojů, odvoz třískového odpadu, který obsahuje zbytky emulzí a olejů pro obrábění). Současně V. V. z Družstva BIVAS vypověděl, že školení měl provádět on a nikoli jednatel žalobce, který je uveden na prezenčních listinách jako školitel a který se sám nikdy při jednání se správcem daně

nezmínil o tom, že by měl školení provádět. Uvedené tedy provádění úklidu paní M. v Žirovnici nijak neprokazuje.

29. Pokud jde o bývalého předsedu Družstva BIVAS V. V., ten v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že si nepamatuje, jak navázal kontakt se žalobcem, dále že smlouvu o obchodní spolupráci se žalobcem včetně všech ostatních dokladů předal novému majiteli Družstva BIVAS. Kde se nachází účetnictví Družstva BIVAS v současné době, nevěděl. V. V. dále uvedl, že žalobci poskytoval zaměstnance na úklidové služby, uklízení v hale a v kancelářích, uklízení sněhu, sekání trávy a zametání. V. V. dále uvedl, že v roce 2012 a 2013 měl celkem asi 10 až 15 zaměstnanců, z nich 5 až 6 provádělo úklidové služby, zbytek pracoval na strojích. Pan D. a Š. čistili stroje, špony, paní M. se starala o sociální zařízení, uklízela jídelnu, chodby, kanceláře, pan P. aj. dělali venkovní údržbu. V. V. prováděl školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnanců, kteří pracovali pro žalobce. Zaměstnanci Družstva BIVAS si sami evidovali docházku a počet odpracovaných hodin, společně se zástupci žalobce byl kontrolován stav úklidu a bylo ověřováno, jestli smluvené práce byly vyhotoveny (protokol o výsledku svědka ze dne 24.9.2015, č.j. 1427712/15/2910-60562-711801).
30. Správce daně dále v návaznosti na výpověď V. V. výzvou k poskytnutí informací ze dne 30.9.2015, č.j. 1448025/15/2910-60562-303432, požádal Družstvo BIVAS o zaslání dokladů o obchodní spolupráci se žalobcem a DETAIL PRODUKT s.r.o. (konkrétně fotokopii smluv, dodatků ke smlouvám, dohod, podkladů pro fakturaci poskytovaných zaměstnanců, přehledů jím přidělených zaměstnanců provádějících práce u žalobce a DETAIL PRODUKT s.r.o. v jednotlivých měsících, dokladů o úhradách vystavených daňových dokladů, podkladů pro odměňování zaměstnanců, podkladů o proškolení poskytovaných zaměstnanců z bezpečnosti a ochrany zdraví při práci). Na tuto výzvu Družstvo BIVAS nereagovalo.
31. Správce daně a žalovaný podle zdejšího soudu tuto svědeckou výpověď správně vyhodnotili, a to na základě jejího obsahu a v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi, nikoli pouze v souvislosti s virtuálním charakterem sídla Družstva BIVAS, přičemž jejich úvahy nelze podle zdejšího soudu označit za „navozující dojem nekontaktnosti“ Družstva BIVAS, jak namítá žalobce (zdejší soud v tomto ohledu odkazuje zejména na str. 17 a 18 zprávy o daňové kontrole a bod 28 napadeného rozhodnutí). V. V. neměl k dispozici žádné dokumenty potvrzující provedení úklidových prací a odvolával se v tomto směru na svého nástupce, jeho výpověď nebyla v souladu s tím, co ohledně navázání a ukončení obchodní spolupráce uvedl jednatel žalobce. V. V. dále sice uvedl, že družstvo mělo 10 až 15 zaměstnanců, z toho úklid mělo provádět 5 až 6 zaměstnanců, ovšem podle přílohy účetní závěrky za účetní období roku 2012 zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku mělo Družstvo BIVAS čtyři pracovníky (přepočtený stav zaměstnanců na 8 nebo 8,5 hodinovou pracovní dobu dle fondu pracovní doby). Dále správce daně upozornil na to, že V. V. správci daně sdělil zčásti jiná jména zaměstnanců (Š., P., J.), kteří měli úklid provádět, než jednatel žalobce. Správce daně v součinnosti s Okresní správou sociálního zabezpečení sice dohledal údaje o S. S. (pobytem v ČR do 31.10.2012) a M. P. (pobytem v ČR do 19.3.2013), nicméně jejich zaměstnání u Družstva BIVAS bylo ukončeno 27.11.2012, proto nemohli úklidové práce deklarované na předložených daňových dokladech vykonávat od tohoto data. Údaje o pracovníku jménem Janis se ani v součinnosti s Okresní správou sociálního zabezpečení nepodařilo zjistit. Správce daně dále poukázal na skutečnost, že pokud mělo z celkového počtu 10 až 15 zaměstnanců Družstva

BIVAS provádět 5 až 6 pracovníků úklidové práce a ostatní měli pracovat na strojích, tak ohledně prací na strojích nebyly v účetnictví žalobce nalezeny žádné daňové doklady dokládající jejich provedení a uskutečnění. Podle správce daně z fakturovaných částek vyplývá, že rozsah úklidových prací byl v každém měsíci jiný, a žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky k tomu, jakým způsobem byl rozsah vykonané práce stanoven a jak byla stanovena cena za tyto práce.

32. Podle zdejšího soudu správní orgány dostatečně vysvětlily, proč ani výpověď V. V. neprokazuje, že úklidové práce pro žalobce vykonalo Družstvo BIVAS. Z ničeho ani neplyne, že by se výpověď V. V. a sdělení jednatele žalobce v odpovědích na jiné otázky správce daně shodovala, jak uvádí žalobce, ani není zjevné, o jaká shodná tvrzení by se podle žalobce mělo jednat; v podstatných okolnostech se jejich tvrzení naopak rozcházel.
33. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že se Družstvo BIVAS stalo pro správce daně nekontaktním. K tomu zdejší soud uvádí, že žalovaný v bodu 22 napadeného rozhodnutí uvedl, že k výzvě správce daně ze dne 27.3.2015, č.j. 631521/15/2910-60562-303988, Družstvo BIVAS zaslalo odpověď, jejíž součástí byla evidence DPH za rok 2012 a 1. čtvrtletí 2013, výkaz zisků a ztrát za rok 2012 a 2013, kniha pohledávek a závazků za rok 2012 a 2013 a tržby z prodeje služeb za rok 2012 a 2013. Podle zdejšího soudu žalovaný neuvedl, že by Družstvo BIVAS nereagovalo na „výzvy“ správce daně, nýbrž na výzvu k poskytnutí informací ze dne 30.9.2015, č.j. 1448043/15/2910-60562-303432, ve které správce daně požadoval po Družstvu BIVAS zaslání dokladů o obchodní spolupráci se žalobcem a DETAIL PRODUKT s.r.o., konkrétně fotokopii smluv, dodatků ke smlouvám, dohod, podkladů pro fakturaci poskytovaných zaměstnanců, přehledů jím přidělených zaměstnanců provádějících práce u žalobce a DETAIL PRODUKT s.r.o. v jednotlivých měsících, dokladů o úhradách, podkladů o proškolení, vztahujícím se k úklidovým pracím, a dalších dokladů prokazujících uskutečnění plnění a splnění podmínek pro fakturaci, a dále dokladů prokazujících zahrnutí uskutečněných zdanitelných plnění do přiznání k DPH a přiznání daně z těchto uskutečněných plnění.
34. Podle zdejšího soudu ani tímto postupem, kdy se snažil získat požadované skutečnosti od tvrzeného dodavatele, pokud je nedoložil sám žalobce, správce daně nijak nepochybil. Pokud jde o virtuální charakter sídla Družstva BIVAS (na které se podle žalobce žalovaný také odvolává v souvislosti s nevěrohodností výpovědi V. V.), tak ze závěrů správních orgánů plyne, že se jednalo pouze o jednu z okolností, k níž správce daně a žalovaný přihlíželi. Pokud žalobce namítá, že na otázku virtuálního sídla se správce daně při výslechu V. V. netázal, tak žalobce neuvádí, proč by takový dotaz měl být ve vztahu ke zjištění správnice daně zachycujícím po stránce skutkové charakter sídla Družstva BIVAS podstatný. Zdejší soud na závěrech správce daně a žalovaného, pokud jde o Družstvo BIVAS, neshledává žádnou nelogičnost či nesprávnost.
35. Pokud se jedná o přijetí úklidových prací od společnosti BUILDING COMPANY s.r.o., tak k tomu jednatel žalobce uvedl, že se jedná o nástupce Družstva BIVAS, který v roce 2013 prováděl stejné práce jako Družstvo BIVAS v roce 2012. Dále uvedl, že nemá jmenný seznam lidí, kteří úklidové práce prováděli a nepamatuje si s kým konkrétně z BUILDING COMPANY s.r.o. jednal. Obchodní spolupráce byla navázána přes pracovníky BUILDING COMPANY s.r.o., kteří pro žalobce pracovali ve výrobě. Nevěděl, zda byla sepsána smlouva o provádění úklidových prací (protokol o ústním jednání ze dne 22.4.2015, č.j. 905800/15/2910-60562-711801). V reakci na výzvu správce daně k prokázání skutečností žalobce poskytl seznam zaměstnanců BUILDING COMPANY s.r.o., k němuž

uvedl, že si jej od tohoto dodavatele vyžádal. Konkrétně se mělo, pokud jde o úklidové práce, jednat o pracovníky V. F., R. M., S. N. a T. P.

36. Správce daně za účelem ověření uvedených informací od Okresní správy sociálního zabezpečení zjistil, že V. F., R. M., S. N. a T. P. byli zaměstnání u BUILDING COMPANY s.r.o. až od 4.12.2014; v roce 2013 byly uvedené osoby zaměstnanci Škoda Ekonomů družstvo. Již z toho je podle zdejšího soudu zjevné, že BUILDING COMPANY s.r.o. nemohla provádět úklidové práce prostřednictvím těchto osob.
37. Správce daně dále od BUILDING COMPANY s.r.o. obdržel podklady k DPH, smlouvu na dodávku úklidových prací uzavřenou se žalobcem dne 15.1.2013, dodatek k této smlouvě ze dne 20.2.2013, prezenční listinu ze školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ze dne 22.12.2013, seznam zaměstnanců, příznání k DPH za rok 2012 a 2013, výpisy z evidence pro daňové účely a bankovní výpisy.
38. Správce daně dále vyslechl I. B., jednatele BUILDING COMPANY s.r.o., který uvedl, že obchodní spolupráci se žalobcem pravděpodobně navázal přes webové stránky úřadu práce. Jednal pouze s M. D. v prostorách žalobce, úklidové práce probíhaly dle uzavřené smlouvy a nebyly vystavovány žádné objednávky. Úklid provádělo několik pracovníků (tři až šest), jejich počet se podle I. B. měnil podle potřeb žalobce, přičemž úklidové práce pro žalobce byly prováděny subdodavatelsky společností BSD SERVICE s.r.o. (protokol o výsledku svědka ze dne 16.12.2015, č.j. 1635022/15/2910-60562-711801).
39. Podle zdejšího soudu, ani pokud jde o výpověď I. B., nelze souhlasit se žalobcem v tom, že by byla správcem daně a žalovaným nesprávně hodnocena (zdejší soud v tomto ohledu odkazuje zejména na str. 28 až 29 zprávy o daňové kontrole a body 35 až 36 napadeného rozhodnutí). Správní orgány správně akcentovaly nesoulad této výpovědi se sděleními jednatele žalobce. Žalovaný rovněž zdůraznil, že z dokladů, které správci daně zaslala společnost BUILDING COMPANY s.r.o., vyplynulo, že docházelo k přefakturaci úklidových služeb mezi společnostmi TENVOL s.r.o., BSD SERVICE s.r.o., BUILDING COMPANY s.r.o. a žalobcem. Skutečnost, zda byly úklidové práce provedeny, nebylo možné ověřit ani u společnosti TENVOL s.r.o.; bylo zjištěno, že sídlí na virtuální adrese, neplní své daňové povinnosti, nepodává daňová přiznání, daňové povinnosti nepřiznává nebo nehradí, pro správce daně je nekontaktní a od 7.8.2012 není plátcem DPH. Žalovaný rovněž poukázal na to, že společnost TENVOL s.r.o. ani BSD SERVICE s.r.o. nevykazovaly žádné, anebo nedostatečné množství zaměstnanců, kteří by případné úklidové práce mohli vykonávat. Uvádí-li tedy žalobce, že neexistuje důkaz, že by úklidové práce prováděla namísto BSD SERVICE s.r.o. společnost TENVOL s.r.o., tak zdejší soud s ním souhlasí; nebyl totiž v daňovém řízení zjištěn žádný důkaz prokazující, že by ať už kterákoli z uvedených společností úklidové práce pro žalobce skutečně prováděla.
40. Pokud tedy žalobce namítá, že doložil, že úklidové práce, jejichž provedení mu bylo fakturováno Družstvem BIVAS, resp. BUILDING COMPANY s.r.o., mu byly těmito korporacemi dodány tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech, a odkazuje k tomu na dokumenty doložené v daňovém řízení, tak k tomu zdejší soud uvádí, že správce daně a žalovaný identifikovali dostatečné pochybnosti plynoucí z provedených důkazů o tom, zda vůbec byly úklidové práce tak, jak žalobce tvrdil, skutečně poskytnuty. Pokud jde o žalobcem zmiňovaný seznam zaměstnanců, tím se zabýval správce daně na straně 27 a následující zprávy o daňové kontrole.

41. Pokud jde dále v této souvislosti o žalobcem akcentovanou přílohu k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 15.12.2016 - písemnost „požadavek prací pro úklidovou firmu“ obsahující seznam konkrétních úklidových prací a kontaktní údaje na žalobce, tak správce daně se jí zabýval ve zprávě o daňové kontrole, především na straně 42 až 44. V napadeném rozhodnutí poté žalovaný shrnul, jaké doklady k tvrzeným úklidovým službám, které měla žalobci poskytovat BUILDING COMPANY s.r.o., byly doloženy, a co z nich vyplynulo; kromě smlouvy na dodávku úklidových prací a dodatku k této smlouvě, které předložil dodavatel BUILDING COMPANY s.r.o., nedoložil žalobce žádné písemnosti týkající se obchodního vztahu s uvedeným dodavatelem, např. korespondenci běžnou mezi obchodními partnery dokládající vzájemnou obchodní spolupráci, a rovněž nedoložil žádné doklady prokazující skutečnou realizaci předmětných úklidových prací, např. protokoly, rozpis prací, harmonogram prací, stanovení rozsahu a ceny zbylých prací apod. Zdejší soud má ve shodě se žalovaným za to, že z uvedeného dokumentu samotné poskytnutí úklidových služeb, případně jejich rozsah či to, že poskytovatelem byla BUILDING COMPANY s.r.o., nevyplývá. Uvedené neprokazuje ani tvrzení žalobce, že kvalita vykonaných úklidových prací byla osobně kontrolována a že zjištěné nedostatky byly vždy operativně řešeny, že dodavatelé fakturovali žalobci měsíčně fixní částku zvýšenou o dohodnuté vícepráce, k čemuž žalobce odkazuje na dodatek č. 1 ke smlouvě na dodávku úklidových prací ze dne 20.2.2013, a že úklidové práce byly hrazeny bezhotovostně. Podle zdejšího soudu žalobce uvedená tvrzení žádným způsobem nedoložil, což zdůraznil již správce daně (např. strana 43 zprávy o daňové kontrole). Jak uvedl poté žalovaný v napadeném rozhodnutí, v dodatku č. 1 ke smlouvě na dodávku úklidových prací ze dne 15.1.2013 je sice uvedena paušální částka 60 000 Kč za pravidelný úklid v objektu patřícímu žalobci a jsou smlouveny vícepráce, na které je stanovena cena 150 Kč za hodinu, nicméně daňové doklady jsou vystaveny na větší částky než 60 000 Kč, a ze žádných jiných dokumentů nelze vyčíst např. za jaké úklidové práce a v jakém množství byly fakturovány zbylé částky; žalobce nepředložil správci daně žádnou písemnost, ze které by vyplynulo, na jakém celkovém množství provedené práce se s dodavatelem BUILDING COMPANY s.r.o. dohodl a jak byly např. úklidové práce vykazovány a jak byl kontrolován objem a kvalita provedených prací. Současně zdejší soud také uvádí, že ani skutečnost, že byly úhrady prováděny bezhotovostně, neprokazuje, že k úklidovým pracím skutečně došlo.
42. Pokud žalobce namítá, že nelze po jednateli žalobce spravedlivě požadovat, aby byl bez přípravy schopen reagovat na otázky týkající se marginálního subdodavatele, a nadto vztahující se k období více než dva roky starému, tak podle zdejšího soudu není zjevné, kterého subdodavatele má žalobce na mysli; bez ohledu na skutečnost, zda jde o dodavatele BUILDING COMPANY s.r.o. či jeho případného subdodavatele, byl to především žalobce, kdo si ve vlastním zájmu měl zajistit dostatek důkazů, jimiž by prokázal, jaké služby mu byly poskytnuty, kým a v jakém rozsahu.
43. Zdejší soud také považuje za nerozhodné, že jednatel žalobce odpovídal na otázky správce daně bez přípravy; jednatel žalobce měl možnost své vyjádření doplnit kdykoliv v průběhu řízení i poté, co proběhlo ústní jednání dne 22.4.2015, a svá tvrzení doložit. Pokud žalobce poukazuje na to, že se ústní jednání s jednatelem žalobce a výslechy svědků uskutečnily s odstupem několika let od počátku relevantního zdaňovacího období, tak tato skutečnost podle zdejšího soudu nemůže mít vliv na závěr správce daně, že žalobce svá tvrzení neprokázal. Bylo na žalobci, aby si pro případ, že hodlá uplatňovat nárok na odpočet DPH, zajistil dostatečné důkazy coby podklady svého tvrzení, neboť pouze tak dokáže

unést své důkazní břemeno. Správce daně a žalovaný vytýkali žalobci především to, že neprokázal věrohodnými důkazy přijetí tvrzených plnění od deklarovaných dodavatelů, a ani zjištění dalších skutečností vlastní činností správce daně k prokázání deklarovaných plnění nepřispělo.

44. Pokud žalobce k provádění úklidu namítá, že jestliže by nebyl prováděn např. odvoz špon, jenž byl taktéž součástí úklidu, nebylo by možné pracovat na strojích, a že totéž platí pro úklid kanceláří a sociálních zařízení, a proto je nemyslitelné, aby úklid prováděn nebyl, tak to zdejší soud nezpochybňuje, ovšem podstatné je, že žalobce nijak neprokázal, že by mu byl úklid poskytnut, ať už deklarovanými či jinými dodavateli, a v tvrzeném rozsahu.
45. Žalobce v žalobě dále odkazuje na výpověď jednatele BUILDING COMPANY s.r.o., který vypověděl, že úklidové práce pro žalobce prováděl subdodavatel BSD SERVICE s.r.o. Podle žalobce tato společnost disponovala potřebným počtem pracovníků; k tomu žalobce v žalobě přikládá seznam zaměstnanců BSD SERVICE s.r.o. v roce 2013, z něhož je podle žalobce zřejmé, že BSD SERVICE s.r.o. potřebnými zaměstnanci disponovala; podle žalobce jsou součástí tohoto seznamu také osoby, které již byly společností BSD SERVICE s.r.o. identifikovány v podání BUILDING COMPANY s.r.o., které podle žalobce žalovaný pominul.
46. K tomu zdejší soud uvádí, že pokud jde o uvedený seznam zaměstnanců BSD SERVICE s.r.o. (jedná se o listinu nadepsanou „Zaměstnanci BSD SERVICE s.r.o. IČO:27403173“, ve které je pod údajem „Úklidové práce Žirovnice“ uvedeno 6 jmen – S. A.-D., S. L. T., S. C.-M., K. I. B., N. P. B., P. I. P.), správce daně se jím zabýval ve zprávě o daňové kontrole s tím, že poukázal na skutečnost, že uvedené osoby byly zaměstnanci této společnosti až od 1.10.2013. Žalovaný se pak podle zdejšího soudu závěry správce daně, pokud jde o plnění, jež měla žalobci poskytnout BUILDING COMPANY s.r.o., ve světle odvolacích námitek dostatečným způsobem zabýval.
47. Zdejší soud především odkazuje na rozpory mezi tvrzeními žalobce a jednatele BUILDING COMPANY s.r.o. a na skutečnost, že žalobce v průběhu daňového řízení doložil jmenný seznam osob, které měly provádět úklidové práce, přičemž informace o těchto osobách správce prostřednictvím informací od Okresní správy sociálního zabezpečení zjišťoval, jak bylo uvedeno výše. Současně k tomu žalobce navrhl výslech statutárního orgánu BUILDING COMPANY s.r.o., kdy I. B. z BUILDING COMPANY s.r.o. vypověděl, že úklidové práce byly prováděny subdodavatelsky společností BSD SERVICE s.r.o. Podle zdejšího soudu takový rozpor nemůže osvětlit ani následně doložený jmenný seznam pracovníků BSD SERVICE s.r.o., kteří měli provádět úklidové práce, nadto bez bližší identifikace uvedených osob a konkretizace jimi prováděných prací. Pakliže žalobce nyní v žalobě přikládá, byť jakkoli doplněné, již dříve předložené seznamy pracovníků BSD SERVICE s.r.o., tak předně měl žalobce v daňovém řízení bez jakýchkoliv pochybností a rozporů uvést a doložit, kdy, kým konkrétně, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu byly úklidové služby poskytnuty. Zdejší soud tak listinou, která podle žalobce obsahuje seznam zaměstnanců BSD SERVICE s.r.o., kteří u něj měli uklízet v roce 2013, nedokazoval.
48. Žalobce dále namítá, že žalovaný pomíjí, že povinnost podávat za své zaměstnance hlášení k Okresní správě sociálního zabezpečení se (za určitých podmínek) nevztahuje na dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. K tomu zdejší soud uvádí, že vyjma pracovní smlouvy, která měla být uzavřena s paní S. M. (a se kterou se správní orgány vypořádaly),

v průběhu daňového řízení žádné dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr zjištěny nebyly, resp. žalobce takový argument v daňovém řízení ani neuplatnil; žádná relevantní indicie, která měla vést správce daně k dalšímu prověřování potenciálně možných pracovníků vykonávajících úklidové práce tzv. na dohodu, v průběhu daňového řízení nevyplynula.

49. Žalobce rovněž považuje za nepodložený závěr žalovaného, že částky účtované za služby byly tentýž nebo následující den vybírány v hotovosti. Nadto se podle žalobce nejedná o skutečnost, kterou by žalobce věděl či vědět měl a mohl a nelze mu ji tedy klást k tíži. Zdejší soud předně zdůrazňuje, že uvedený poukaz žalovaného se opírá o skutkové zjištění správce daně, což zdejší soud ověřil ve správním spisu, kde se nacházejí výpisy z účtů poskytnuté bankovními institucemi (pokud jde o TENVOL s.r.o. od Reiffeisenbank a.s.). Nadto je z výše uvedeného zřejmé, že okolnosti týkající se subdodavatelského řetězce nebyly žalobci kladeny k tíži; správce daně se naopak snažil zjistit, zda by úklidové práce žalobci nemohl reálně poskytnout jiný subjekt; to se však nepodařilo. (Zapojení společnosti TENVOL s.r.o. se správcem daně věnoval na straně 32 až 33 zprávy o daňové kontrole kdy vycházel z evidencí přijatých faktur za zdaňovací období roku 2013 a evidencí pro účely DPH poskytnuté BUILDING COMPANY s.r.o.).
50. Žalobce také nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s jeho odvolací námitkou týkající se řádného provedení výslechů svědků, zejména s ohledem na jejich neporozumění českému jazyku.
51. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce v odvolání namítal, že v případě, kdy je z vůle správce daně prováděn výslech svědka, je povinností správce daně, aby výslech proběhl řádně, a pokud je jednacím jazykem jazyk český a předvolávaní svědci jsou osoby cizí národnosti, je na správci daně, aby v souladu s Listinou základních práv a svobod dostal práv těchto osob na tlumočníka. Žalobce namítal absenci podpisů u poučení i celých protokolů svědeckých výpovědí, konkrétně u S. M. a A. S.
52. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 76 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), podle něhož každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Současně odkázal na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Žalovaný upozornil, že svědci cizí národnosti, kteří u správce daně vypovídali, neprohlašovali, že český jazyk neovládají a že žádají u výslechu přítomnost tlumočníka. Podle žalovaného byli svědci cizí národnosti schopni komunikovat se správcem daně v českém jazyce, když ze svědeckých výpovědí neplyne, že by svědci např. neporozuměli kladeným otázkám, a ani jejich odpovědi nejsou jazykově zmatené. Podle žalovaného také zástupce žalobce byl přítomen výslechů těchto svědků, a i ten pokládal svědkům otázky v češtině, na které v češtině svědci odpovídali.
53. K absenci podpisů u poučení i u protokolů o svědecké výpovědi, konkrétně u S. M. a A. S., žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že skutečně protokol o výslechu svědka S. M. (protokol ze dne 23.9.2015, č.j. 1422297/15/2910-60562-711801) neobsahuje podpis tohoto svědka u poučení ani u podpisu zúčastněných osob; poučení v protokolu o výslechu svědka S. M. obsahuje sdělení, že odepření podpisu a důvody tohoto odepření se v protokolu zaznamenají. Žalovaný odkázal na § 62 odst. 4 daňového řádu s tím, že odepření podpisu

nebo vzdání se před podpisem protokolu bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost protokolu jako důkazního prostředku. Žalovaný upozornil, že v protokolu o výsledku S. M. je na str. 2 uvedeno, že svědkyně odmítla protokol i poučení podepsat. Podle žalovaného tak důvodem odepření podpisu protokolu o výsledku svědka bylo samotné odmítnutí protokolu i poučení podepsat, proto použitelnost tohoto protokolu jako důkazního prostředku nebyla znemožněna. Dále žalovaný uvedl, že protokol o výsledku A. S. (protokol o výsledku svědka ze dne 23.9.2015, č.j. 1430690/15/2910-60562-711801) obsahuje na str. 2 větu dopsanou správcem daně, že paní S. byla seznámena s poučením ústně, poučení nepřčetla, přičemž tato strana je osvědčena podpisem paní S. Podle žalovaného tak A. S. byla poučena, přičemž v protokolu je obsažen podpis o poskytnutí poučení v souladu s § 60 odst. 3 daňového řádu. Současně žalovaný upozornil, že paní A. S. stvrdila souhlas se svou výpovědí i správnost zapsání výpovědi svým podpisem na všech stranách protokolu o výsledku svědka.

54. Zdejší soud uvedenou argumentaci žalovaného považuje za zcela vyčerpávající odpověď na odvolací námitku žalobce. Podle zdejšího soudu žalobce svojí argumentací nijak nevyvrací, že by v daném případě nebyly podmínky ve smyslu § 62 odst. 4 daňového řádu splněny. Podle zdejšího soudu také, přestože někteří svědci nebyli české národnosti, z ničeho neplyne, že neporozuměli kladeným otázkám a smyslu a významu úkonu spočívajícího ve výsledku svědka. Z protokolů ani neplyne, že by jednatel žalobce, který byl u výsledků přítomen, upozorňoval, že by svědci čemukoli neporozuměli. Skutečnost, že někteří ze svědků odmítli buď celý protokol, nebo jeho část věnovanou poučení, podepsat, neznámá, že neporozuměli českému jazyku a že by jejich výpovědi nebylo možné použít jako důkaz.
55. Pokud žalobce namítá, že žalovaný netvrdí a nedokládá, že by některá z korporací, která u žalobce prováděla úklid, neodváděla daň či nepodávala daňová přiznání, tak k tomu zdejší soud uvádí, že skutečnost, že si dotčené subjekty plní své daňové povinnosti, neznámá, že se obchodní případy, na jejichž základě si žalobce uplatnil odpočet DPH, udály tak, jak žalobce tvrdil, resp., že by ohledně deklarovaných transakcí nenesl důkazní břemeno.
56. Pokud žalobce namítá, že nebyl povinen prokazovat, který konkrétní pracovník jeho dodavatele danou úklidovou práci v konkrétním dni vykonal, tak podle zdejšího soudu správní orgány oprávněně požadovaly prokázání především toho, že služby byly poskytnuty a v jakém rozsahu, přičemž v daném konkrétním případě bylo nezbytné vyvrátit výše uvedené pochybnosti, které vyvstaly o tom, zda byl plnění spočívající v provádění úklidových prací vůbec schopen poskytnout subjekt, o kterém to žalobce tvrdil, s čímž souvisela i otázka, zda k tomu měl deklarovaný dodavatel k dispozici dostatečný počet pracovníků v rozhodné době, což se snažil správce daně zjistit, a to i vlastní činností.
57. Pokud žalobce s odkazem na § 92 odst. 2 daňového řádu namítá, že jestliže žalovaný dovodil, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, měl zopakovat výsledek jednatele žalobce a dodavatelských korporací a současně provést výsledky osob činících čestná prohlášení, tak podle zdejšího soudu z § 92 odst. 2 daňového řádu plyne, že správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Z citovaného ustanovení daňového řádu ani z jeho jiného ustanovení neplyne, že by byl žalovaný povinen doplnit dokazování správce daně či provedené důkazy zopakovat, pakliže považuje správcem daně zjištěný

skutkový stav za dostatečný a důkazy za řádně provedené, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.

58. Žalobce konečně namítá, že mu měl být nárok na odpočet DPH na vstupu uznán alespoň z části plnění. Nesouhlasí přitom s tím, jak se žalovaný s uvedenou odvolací námitkou vypořádal v napadeném rozhodnutí, a odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2018, č.j. 2 Afs 97/2018-35.
59. K tomu zdejší soud uvádí, že žalovaný v bodě 41 napadeného rozhodnutí, na který žalobce v této souvislosti odkazuje, správně vychází z argumentu, že úklid jako takový je vykonáván lidskými zdroji, přičemž žalobce neprokázal ani vazbu mezi úklidovými pracemi a pracovníky, kteří dle jeho vyjádření a předložených důkazů měli úklidové práce provádět; ani u jednoho z pracovníků, který měl provádět úklidové práce, nebylo prokázáno, že by tuto činnost skutečně prováděl. Z opaku pak podle žalovaného neplyne, že ostatní pracovníci úklid vykonávali, jak se žalobce domnívá, jelikož nebylo zjištěno, že by vůbec nějakí pracovníci daný úklid prováděli. Podle žalovaného v projednávaném případě žalobce všechny podmínky pro účely nároku na odpočet DPH nesplnil. S tím zdejší soud souhlasí.
60. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2018, č.j. 2 Afs 97/2018-35, tak z něj plyne, že „*Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku totiž nevyjádřil názor, že by snad jednoznačná identifikace dodavatele plnění, jehož pořízení bylo daňovým subjektem uplatněno jako daňově uznatelný výdaj, byla bez jakékoli relevance ve vztahu k naplnění podmínek daňové uznatelnosti výdaje dle § 24 odst. 1 ZDP. Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na nezbytnosti průkazu dodavatele plnění, nicméně tato nezbytnost je dána pouze tehdy, má-li daňovým subjektem uplatněný výdaj být uznán právě ve výši, v jaké byl skutečně vynaložen (tedy v plné výši). Pakliže ovšem nastane situace, kdy daňovým subjektem předložené daňové doklady byly správcem daně náležitě zpochybněny, aniž byla zpochybněna samotná existence zboží, a v rámci následného dokazování se nepodařilo prokázat skutečnou výši výdajů spojených s pořízením zboží, je namístě daňovému subjektu uznat výdaj alespoň v minimální nutně vynaložené výši...*“.
61. Podle zdejšího soudu je odkaz žalobce na citovaný rozsudek nepřipadný, neboť v posuzované věci žalobce neprokázal, že by mu plnění v podobě úklidových prací vůbec bylo (kýmkoli jiným) poskytnuto, a to ani co do rozsahu takových prací.
62. Pokud žalobce k žalobě přikládá čestné prohlášení S. S., k němuž uvádí, že se mu jej v reakci na napadené rozhodnutí podařilo získat a že S. S. v něm potvrzuje, že pracovníky úklidu potkával v prostorách společnosti v Žirovnici, úklid byl prováděn pravidelně každý den, a popisuje, jaké konkrétní činnosti byly v rámci úklidu prováděny, a současně uvádí jména osob, které si vybavil a které za Družstvo BIVAS prováděly úklid, tak podle zdejšího soudu bez ohledu na obsah takového prohlášení, z důkazů provedených v daňovém řízení, jak byly výše rekapitulovány a rozebrány, plyne, že žalobce svůj nárok neprokázal. Nadto S. S. byl správcem daně vyslechnut, přičemž nic konkrétního ve vztahu k provádění úklidu Družstvem BIVAS pro žalobce nesdělil. Není dále zřejmé, co by tomuto svědkovi, případně žalobci bránilo takové informace sdělit již správci daně v průběhu daňového řízení. Zdejší soud proto uvedenou listinou nedokazoval, neboť závěry správce daně a žalovaného jsou dostatečně i po stránce skutkové zdůvodněny.
63. Zdejší soud s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že správce daně v souladu se zásadami dokazování hodnotil veškeré shromážděné důkazy, zejména svědecké výpovědi, a podle

zdejšího soudu dospěl ke správnému závěru, že žalobce své důkazní břemeno, pokud jde o přijetí úklidových prací, neunesl, a tudíž neprokázal oprávněnost nároku na odpočet DPH za kontrolovaná zdaňovací období. Žalovaný pak jeho závěry jako správné potvrdil s tím, že řádně vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce, které žalobce v žalobě víceméně opakuje.

64. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

65. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu